De Geschillenkamer

Oordeel 2025-15 van 13 juni 2025

Zaak 2024-0036

Indiener klacht:	[...]
Tussenkomende partij:	[...]
Verweerder:	Gemeente Evergem

Inhoud

Procedure 3
Feiten 3
Standpunt indienster klacht 4
Standpunt verweerder 5
Beoordeling door de Geschillenkamer 6
I. Belang en ontvankelijkheid van de klacht 7
II. Indirecte discriminatie op grond van handicap en gezondheidstoestand 9
A. Algemene beginselen 9
B. Op het eerste gezicht neutrale praktijk + benadeling van personen met beschermde kenmerken 11
C. Rechtvaardiging 11
Oordeel van de Geschillenkamer 13

De Geschillenkamer, samengesteld uit voorzitter Koen Lemmens, bijzitter Line Hellemans, en bijzitter Jonas Riemslagh, bijgestaan door griffier Dorien Geeroms, spreekt het volgende oordeel uit:

Procedure

De Geschillenkamer heeft de klacht ontvangen op 18 oktober 2024.

De fase van het uitwisselen van standpunten en overtuigingsstukken werd afgerond op 22 april 2025. De Geschillenkamer ontving volgende stukken:

- de tussenkomende partij kon een standpunt indienen tot uiterlijk 12 december 2024, maar maakte van deze mogelijkheid geen gebruik
- de verweerder kon een standpunt indienen tot uiterlijk 28 januari 2025, maar maakte van deze mogelijkheid geen gebruik
- het antwoord van de indienster van de klacht van 27 februari 2025, één dag na het verstrijken van de termijn. De verweerder maakte geen bezwaar tegen het feit dat het antwoord toch in de procedure blijft.
- tussenkomende partij kon een antwoord indienen tot uiterlijk 1 april 2025, maar maakte van deze mogelijkheid geen gebruik
- het antwoord van de verweerder van 22 april 2025.

De Geschillenkamer behandelde de zaak tijdens een hoorzitting op 14 mei 2025. Op de hoorzitting was de indienster van de klacht aanwezig, bijgestaan door twee familieleden. Voor de gemeente Evergem was er niemand aanwezig.

Feiten

De indienster van de klacht is een kinesiste. Sinds 2021 heeft ze een kinesitherapie-praktijk in de gemeente Evergem. Haar praktijk is gevestigd in een straat die, op schooldagen, twee keer per dag een schoolstraat is. Die straat is sinds 2020 afgesloten voor het verkeer tijdens de periodes waarop kinderen de school binnengaan en verlaten. Tussen 2020 en 2025 was de straat op schooldagen afgesloten voor het verkeer gedurende twee periodes van 45

minuten. Sinds 2025 gaat het om twee periodes van 30 minuten. Tijdens deze periodes van 30 minuten is de straat enkel toegankelijk voor bewoners en andere vergunninghouders.

Aan de ingangen van de straat hangt een verkeersbord waarmee wordt aangeduid dat het een schoolstraat is. Op een onderbord aan dit verkeersbord staan de specifieke periodes waarop de straat op schooldagen is afgesloten. Concreet gaat het sinds 2025 om de periodes van 8u15 tot 8u45 van maandag tot vrijdag, van 11u50 tot 12u10 op woensdag en van 15u15 tot 15u45 op de andere weekdagen.

De kinesiste dient de klacht in voor haar patiënten. Ze stelt dat patiënten met een (tijdelijke) fysieke beperking niet naar haar praktijk kunnen gaan wanneer de straat is afgesloten voor het verkeer. Ze heeft aan de gemeente Evergem gevraagd of er onder de betrokken verkeersborden een bijkomend onderbord kan worden geplaatst waaruit blijkt dat er een uitzondering is voor patiënten van de kinesistenpraktijk. De gemeente is niet ingegaan op haar vraag. Ter zitting werd ook duidelijk dat de indienster van de klacht evenmin tevreden is over het beperkt aantal vergunningen dat ze aan haar patiënten kan uitlenen. In de praktijk zou ze immers een twintig- à dertigtal vergunningen nodig hebben om tot een vlotte werking te komen.

De klacht wordt op 18 oktober 2024 aan de Geschillenkamer bezorgd.

Standpunt indienster klacht

De kinesiste stelt dat de gemeente Evergem discrimineert op grond van handicap en gezondheidstoestand. Personen met een al dan niet tijdelijke fysieke beperking kunnen immers niet naar haar praktijk komen tijdens de uren waarop de straat is afgesloten voor het verkeer.

De kinesiste benadrukt dat het gaat om kinesitherapie en dat al haar patiënten dus fysieke klachten hebben. Zij zijn vaak afhankelijk van andere personen voor hun verplaatsingen naar de praktijk.

Ze geeft ook aan dat personen die fysiek de 300 meter kunnen stappen van de dichtstbijzijnde parking naar haar praktijk, vrij kunnen kiezen wanneer ze

behandeld willen worden. Personen met een handicap kunnen door de verkeerssituatie in de schoolstraat niet vrij kiezen wanneer ze worden behandeld.

Ze is hierover al drie jaar in gesprek met de gemeente en heeft gevraagd om een blauw onderbord "uitgezonderd kinepraktijk" te plaatsen. De gemeente gaat hier niet op in.

Volgens de kinesiste wordt ook haar recht op arbeid geschonden. Ze wijst er verder op dat er nog een andere kinesistenpraktijk is gevestigd in dezelfde straat en dat deze praktijk met dezelfde problematiek wordt geconfronteerd.

Standpunt verweerder

De gemeente Evergem geeft aan dat het de betrokken straat in 2020 heeft aangeduid als schoolstraat omwille van de veiligheid van zwakke weggebruikers in de schoolomgeving. Het college heeft toen aan iedere woning drie vergunningskaarten toegekend. Zo kunnen de bewoners van de straat hun woning altijd bereiken, ook wanneer de schoolstraat is afgesloten voor het verkeer.

Het college benadrukt dat de kinesiste haar praktijk in de betrokken straat heeft gevestigd in 2021, dus nadat het een schoolstraat was geworden. Het college is sinds 2022 in gesprek met haar en heeft geprobeerd om een oplossing te bieden. Zo heeft het college in 2023 beslist om twee extra vergunningen te geven aan elke zorgverstrekker in de betrokken straat die met patiënten met een beperking werkt.

Dit volstond echter niet voor de kinesiste, die vroeg om een onderbord te voorzien met daarop “uitzondering kinepraktijk”. De gemeentelijke diensten hebben dit onderzocht, maar het bleek niet mogelijk om zo’n onderbord te hangen omdat de wegcode dit niet toelaat. Het is volgens het college dus wettelijk niet toegelaten om op de vraag van de kinesiste in te gaan.

Het college geeft verder aan dat de gemeente Evergem twee schoolstraten heeft. In de schoolstraat waarin de kinesiste haar praktijk heeft, gold aanvankelijk een beperking van 45 minuten. In de andere schoolstraat gold al

een beperking van 30 minuten. Voor de uniformiteit heeft het college dit in 2025 aangepast naar 30 minuten voor beide schoolstraten.

Het college erkent dat de situatie vervelend kan zijn, maar benadrukt dat er slechts een minimale impact is op de patiënten van de kinesiste. Voor het college weegt de veiligheid van de zwakke weggebruikers rond de schoolomgeving zwaarder door.

Het college verwijst hierbij naar de volgende elementen:

- De betrokken straat is vrij toegankelijk voor het verkeer op niet-schooldagen en op schooldagen buiten de blokken van 30 minuten.
- Er is een parking beschikbaar op wandelafstand.
- Niet elke patiënt is minder mobiel en het gaat over een heel beperkte tijd waarin geen verkeer mogelijk is.
- Tot een minuut voor de start van het verbod kan een patiënt nog de straat inrijden. Aangezien een afspraak bij de kinesiste gemiddeld minstens 30 minuten duurt, kan deze patiënt nadien ook de straat terug verlaten.
- Als het echt noodzakelijk is, kan de kinesiste één van haar twee extra vergunningskaarten aan een minder mobiele patiënt geven. Met deze vergunning heeft de patiënt altijd toegang tot de schoolstraat. Hoe de kinesiste dit praktisch aanpakt, kan ze zelf beslissen.

Beoordeling door de Geschillenkamer

De Geschillenkamer moet in deze zaak eerst nagaan of de ingediende klacht ontvankelijk is en ze deze dus kan onderzoeken, in de mate dat duidelijk geworden is dat de indienster zegt op te treden namens haar patiënten. Vervolgens zal de Geschillenkamer nagaan of er sprake is van een indirecte discriminatie op grond van handicap en gezondheidstoestand.

De vraag of de klacht beschouwd moet worden in het licht van een mogelijke weigering van redelijke aanpassingen geeft hier geen aanleiding tot een nader onderzoek. Redelijke aanpassingen zijn aanpassingen waarop een persoon met een handicap recht heeft om te verzekeren dat die ten volle, daadwerkelijk en op voet van gelijkheid kan participeren in de samenleving. Die aanpassingen

moeten obstakels voor een gelijkwaardige participatie voor de persoon met een handicap wegnemen. Uit de stukken blijkt niet dat in deze zaak een persoon met een handicap voorafgaand aan de klacht dergelijke aanpassingen, expliciet of impliciet, zou hebben gevraagd. In de mate dat de indienster van de klacht bovendien al naar redelijke aanpassingen gevraagd zou hebben, lijkt haar vraag toch vooral gericht op een algemene aanpassing van de algemene regel, zonder daarbij specifieke aanpassingen voor ogen te hebben voor één of meerdere specifieke patiënten met een handicap. De Geschillenkamer is dan ook van oordeel dat het toetsingskader van de indirecte discriminatie in deze zaak het meest aangewezen is.

I. Belang en ontvankelijkheid van de klacht

Artikel 13, § 1, van het decreet van 28 oktober 2022 tot oprichting van een Vlaams Mensenrechteninstituut (hierna: VMRI-decreet) bepaalt dat een discriminatieklacht bij het Vlaams Mensenrechteninstituut kan worden ingediend door:

> "1° de persoon die meent dat hij wordt gediscrimineerd, of zijn wettelijke vertegenwoordiger;
> 2° een instelling, vereniging of organisatie zoals bedoeld in artikel 41 van het decreet van 10 juli 2008 en in artikel 16 van het decreet van 8 mei 2002;
> 3° iedere andere persoon die een belang aantoont.
> Een klacht kan alleen worden ingediend in naam van de persoon die meent dat hij wordt gediscrimineerd, als die persoon daarmee heeft ingestemd."

De indienster van de klacht meent niet zelf te zijn gediscrimineerd en treedt niet op voor een organisatie. De Geschillenkamer moet daarom nagaan of de indienster van de klacht een belang aantoont, zoals vereist in artikel 13, § 1, eerste lid, 3°, VMRI-decreet.[1]

De memorie van toelichting bij het VMRI-decreet vermeldt over die belangvereiste:

> "Dergelijke belangvereiste wordt ingeschreven om te vermijden dat klachten worden ingediend namens het algemeen belang. De klager dient, integendeel, een direct belang aan te kunnen tonen opdat de klacht kan worden behandeld. Het komt het VMRI toe

[1] Artikel 13, § 3 VMRI-decreet.

om, binnen zijn specifieke werkterrein, te beoordelen of er sprake is van dergelijk direct belang om klacht in te dienen, en dit in lijn met de doelstellingen van dit decreet."[2]

Het is dus aan de Geschillenkamer om de inhoud van die belangvereiste te bepalen in lijn met de doelstellingen van het VMRI-decreet.

Uit de parlementaire voorbereiding volgt dat de decreetgever beoogde de handhaving van het discriminatierecht te versterken en een laagdrempelige toegang tot het Vlaams Mensenrechteninstituut te verzekeren. Hierbij houdt de decreetgever uitdrukkelijk rekening met het feit dat het voor personen die menen te zijn gediscrimineerd niet altijd vanzelfsprekend of wenselijk is om zelf een klacht in te dienen of dit te vragen aan gespecialiseerde organisaties.[3] Dit vertaalt zich in een ruime regeling rond bijstand en vertegenwoordiging en in de mogelijkheid voor derden, individuen of organisaties, om in eigen naam een klacht in te dienen zonder dat de persoon die mogelijk gediscrimineerd zou zijn, hierbij betrokken moet worden.

Met deze doelstellingen moet de Geschillenkamer rekening houden bij de invulling van de belangvereiste in artikel 13, § 1, eerste lid, 3°, VMRI-decreet. Die belangvereiste houdt in dat een persoon of organisatie die klacht indient, moet kunnen aantonen dat die door de vermeende discriminatie rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt.

De indienster van de klacht diende een klacht in over volgens haar discriminerende regels van de schoolstraat waarin haar kinepraktijk gelegen is, op basis van haar persoonlijke ervaringen en die van haar patiënten. Ze diende

---

[2] *Parl. St.* Vlaams Parlement, 2021-2022, nr. 1357/1, 31. De memorie van toelichting verwijst hierbij in voetnoot 94 en 95 naar de volgende overweging in het arrest nr. 133/2013 van het Grondwettelijk Hof (GwH 10 oktober 2013, nr. 133/2013, B.3.1.): "Zowel de in het geding zijnde artikelen 17 en 18 van het Gerechtelijk Wetboek als artikel 2, 2°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof leggen als voorwaarde voor ontvankelijkheid op dat een belang om in rechte te treden wordt aangetoond. Die vereiste is, zowel voor de gewone rechtscolleges als voor het Hof, het gevolg van de zorg om de actio popularis niet toe te laten. Het is aan de gewone rechtscolleges, enerzijds, en aan het Grondwettelijk Hof, anderzijds, dat de wetgever de zorg heeft toevertrouwd om, in hun respectievelijke bevoegdheidsdomeinen, de inhoud van die belangvereiste te bepalen." Zie hierover ook Parl. St. Vlaams Parlement, 2021-2022, nr. 1357/1, 91: "Aangezien een klacht wordt gevolgd door een tijdintensief individueel traject, bepaalt het decreet expliciet wie hiervoor in aanmerking komt. Deze toegangsvoorwaarden zijn zo geformuleerd opdat een individueel traject mogelijk is tussen een klager en verweerder (bv. geen anonieme klacht of klacht namens het algemeen belang)."

[3] *Parl. St.* Vlaams Parlement, 2021-2022, nr. 1357/1, 31-32.

geen klacht in, louter in het algemeen belang, over het bestaan van een gelijkaardig beleid in een willekeurige schoolstraat waar ook in Vlaanderen.

De Geschillenkamer is van oordeel dat er een voldoende geïndividualiseerd en rechtstreeks verband bestaat tussen de vermeende discriminatie en de indienster van de klacht.[4] Dit belang is te onderscheiden van het algemeen belang dat iedere persoon erbij heeft dat het Gelijkekansendecreet steeds in acht wordt genomen (*actio popularis*).[5]

Iemand kan ongunstig worden geraakt wanneer die een discriminatie meent te ervaren en op een bepaalde manier betrokken is bij het vermeende discriminatoire gedrag. In deze zaak voert de indienster van de klacht aan dat zij vaststelt hoe haar patiënten, die minder mobiel zijn, geraakt worden door de verplaatsingsbeperkingen die het gevolg zijn van de schoolstraat. Ze geeft aan dat ze deze situatie als zeer storend ervaart en toont op die manier aan dat die haar ongunstig raakte, te meer nu ze van oordeel is dat de vrije zorgkeuze van de patiënten zo in het gedrang komt.

Het belang van de tussenkomende partij, die een patiënt is van de indienster van de klacht, is vanzelfsprekend.

II. Indirecte discriminatie op grond van handicap en gezondheidstoestand

A. Algemene beginselen

De Geschillenkamer moet beoordelen of er in deze zaak sprake is van een indirecte discriminatie op grond van handicap en gezondheidstoestand.

Er is sprake van indirecte discriminatie wanneer:

- een op het eerste gezicht neutrale praktijk;
- personen omwille van een of meer beschermde kenmerken;

[4] Zie ook oordeel 2024-8 van 30 september 2024 van de Geschillenkamer.
[5] Zie in die zin o.m. GwH 24 oktober 2019, nr. 160/2019, B.3.2; GwH 1 oktober 2020, nr. 132/2020, B.5.3.

- kan benadelen in vergelijking met andere personen.[6]

Er is geen schending van het discriminatieverbod als er een rechtvaardiging voor de discriminatie is. Dit is het geval wanneer de praktijk een legitiem doel nastreeft en de middelen om dit doel te bereiken passend en noodzakelijk zijn. Als aan die voorwaarden is voldaan, moet ten slotte een afweging worden gemaakt tussen het nadeel voor personen met een of meer beschermde kenmerken en het belang van het nagestreefde doel.

De indienster van de klacht voert aan:

- dat de gemeente Evergem de schoolstraat waarin de kinesitherapie-praktijk van de indienster is gevestigd op schooldagen afsluit voor het verkeer tijdens bepaalde periodes (op het eerste gezicht neutrale praktijk);
- en dat haar patiënten met een al dan niet tijdelijke beperking hierdoor niet naar haar kinesitherapie-praktijk kunnen komen tijdens die periodes (benadeling van personen met een beschermd kenmerk in vergelijking met andere personen).

De Geschillenkamer onderzoekt in twee stappen of er al dan niet sprake is van een discriminatie. In de eerste stap gaan we na of de indiener van de klacht feiten aanvoert die het bestaan van een discriminatie kunnen doen vermoeden. Als de indiener van de klacht een vermoeden van discriminatie kan aanvoeren, is het aan de verweerder om te bewijzen dat er geen sprake is van discriminatie.[7] De verweerder kan dit doen door het vermoeden van discriminatie te weerleggen of door de bijzondere benadeling te rechtvaardigen.

Om benadeling van een persoon met een beschermd kenmerk vast te stellen, volstaat het dat de betrokken praktijk een nadelig effect kan hebben.[8]

Als er daadwerkelijk sprake is van een indirect onderscheid, moet de Geschillenkamer beoordelen of deze benadeling al dan niet wordt gerechtvaardigd.

---

[6] Artikel 16, §2 Gelijkekansendecreet.
[7] Artikel 36, § 1 Gelijkekansendecreet.
[8] Zie bv. Hof van Justitie 23 mei 1996, C-237/94, *John O'Flynn t. Adjudication Officer*, § 20-21.

Er is geen schending van het discriminatieverbod als er een rechtvaardiging voor de discriminatie is. De benadeling die een aantal patiënten van de indienster van de klacht hebben ondervonden door het tijdelijk sluiten van de schoolstraat voor het verkeer, kan gerechtvaardigd zijn als er een redelijke en objectieve verantwoording voor bestaat. Dat is het geval wanneer hiermee een legitiem doel wordt nagestreefd en de middelen om dit doel te bereiken passend en noodzakelijk zijn.[9] Ten slotte moet een afweging worden gemaakt tussen het nadeel van de regeling voor de indiener van de klacht enerzijds en het belang van de nagestreefde doelstelling (evenredigheid in strikte zin).

B. Op het eerste gezicht neutrale praktijk + benadeling van personen met beschermde kenmerken

In deze zaak stelt de Geschillenkamer vast dat de regeling van de schoolstraat en de verplaatsingsrestricties die eruit voortvloeien een op het eerste gezicht neutrale praktijk zijn, die onmiskenbaar een nadelige impact hebben op bepaalde personen die vanwege hun gezondheidstoestand of handicap minder mobiel zijn in vergelijking met andere personen.

Het loutere bestaan van een dergelijke nadelige impact wijst echter niet noodzakelijk op het bestaan van een indirecte discriminatie. Dat zal namelijk pas het geval zijn als er geen rechtvaardiging kan aangebracht worden voor het onderscheid.

C. Rechtvaardiging

In deze zaak volgt de negatieve impact rechtstreeks uit de keuze van de gemeente om de straat, waarin de indienster van de klacht haar kinesitherapiepraktijk gevestigd heeft, als schoolstraat in te richten. Daaruit volgt dat gedurende een bepaalde tijdsspanne, in dit geval twee halve uren per schooldag[10], de verkeerscirculatie in de straat beperkt is. Enkel bewoners en andere vergunninghouders kunnen de straat dan nog inrijden. De keuze voor een schoolstraat berust op legitieme, objectieve en pertinente motieven. Er is immers inderdaad een school gevestigd in de straat en vanuit het standpunt van de verkeersveiligheid is het begrijpelijk dat de wegbeheerder (de gemeente) het gemotoriseerd verkeer wil beperken op de tijdstippen dat de kinderen op school aankomen en de school weer verlaten.

[9] Artikel 16, §2 Gelijkekansendecreet.
[10] Zoals hoger uiteengezet, geldt voor woensdagen een licht afwijkend regime.

De indienster van de klacht benadrukte tijdens de hoorzitting achter de keuze voor een schoolstraat te staan. De indienster van de klacht verzoekt de gemeente echter een onderbord aan te brengen, waarop een bijkomende uitzondering zou vermeld staan voor de patiënten van de kinesitherapie-praktijk.

De gemeente is evenwel van oordeel dat de wegcode niet toelaat een dergelijke uitzondering, bij wege van aanvullend gemeentelijk regelement, in te voeren.

Daargelaten de vraag of de reglementering op het wegverkeer de gemeente toelaat een uitzondering op de schoolstraat in te voeren voor patiënten van medische zorgverstrekkers die in die straat gevestigd zijn, is de Geschillenkamer van oordeel dat de weigering dat te doen door de gemeente in dit geval niet als disproportioneel kan worden beschouwd.[11]

Daarbij overweegt de Geschillenkamer in het bijzonder dat de impact op bewegingsvrijheid van de getroffen patiënten eerder beperkt is en al zeker wanneer het nadeel dat zij ervaren afgezet wordt tegen het gewichtige collectieve belang van de verkeersveiligheid in een schoolomgeving.

De Geschillenkamer stelt immers vast dat er per dag slechts twee halve uren zijn waarin het verkeer in de straat beperkt wordt. Deze beperking treft bovendien maar een deel van de patiënten, met name diegenen die vanwege hun handicap of gezondheidstoestand niet mobiel zijn. Patiënten met klachten aan de bovenste ledematen of mensen met bepaalde nek- en schouderklachten worden amper getroffen, aangezien zij op een 300-tal meter een parking vinden en zich te voet naar de praktijk kunnen begeven. Patiënten voor wie dat niet mogelijk is, hebben gedurende de rest van de dag de mogelijkheid om zich naar de praktijk te begeven.

Bovendien heeft de Geschillenkamer van de indienster van de klacht vernomen dat een sessie bij haar in de regel 30 minuten duurt, exact de tijd van de

[11] Ter zitting is gebleken dat de gemeente de weigering om een uitzonderingsbord zowel zou gesteund hebben op strikt juridische argumenten – waarbij aangegeven werd dat ze wettelijk gezien geen dergelijke uitzondering mag maken – als op beleidsmatige argumenten die steunen op de hellend vlak-argumentatie (“Je begint met enkele uitzonderingen hier, maar waar eindigt het?”). De Geschillenkamer meent dat het verkieslijk zou zijn dat als een gemeente een beslissing weigert op grond van een juridische plicht of verbod, ze de exacte rechtsgrond aan de bestemmeling van de weigering meedeelt.

inrijbeperking in de schoolstraat. Dat betekent concreet dat een patiënt nog voor het ingaan van de inrijbeperking de schoolstraat kan inrijden en slechts enkele minuten zal moeten wachten voor het zijn of haar beurt is.

De Geschillenkamer acht het in het licht van deze vaststellingen aanvaardbaar dat de verweerder ervoor gekozen heeft om het regime van de schoolstraat intact te laten en niet, gesteld dat zoiets al wettelijk zou kunnen, om uitzonderingen te maken voor de patiënten van de indienster van de klacht, die slechts in zeer geringe mate getroffen worden door de regeling van de schoolstraat. Het invoeren van de uitzondering zou hoe dan ook leiden tot bijkomend verkeer in de schoolstraat, terwijl die net tot doel heeft het verkeer zo veel als mogelijk te beperken. Bovendien maakt de gevraagde uitzondering het voor handhavers moeilijker om de naleving van het inrijverbod te controleren. Voor hen is het immers minder eenvoudig om na te gaan of de bestuurder van een voertuig terecht gebruik maakt van de uitzondering voor de kinepraktijk, dan om na te gaan of die beschikt over een vergunning.[12]

Om dezelfde redenen is de Geschillenkamer van oordeel dat de verweerder kan oordelen dat het bijkomend ter beschikking stellen van enkele tientallen vergunningen voor de patiënten van de indienster van de klacht een disproportionele impact zou hebben op de werking van de schoolstraat, zeker in het licht van het geringe voordeel dat een dergelijke maatregel zou opleveren.

Oordeel van de Geschillenkamer

Om die redenen oordeelt de Geschillenkamer:

- dat de klacht van de indienster, alsook de tussenkomst van de tussenkomende partij, ontvankelijk is;

- dat er geen indirecte discriminatie op grond van handicap of gezondheidstoestand overeenkomstig het Gelijkekansendecreet kan worden vastgesteld.

[12] Vanaf 1 september 2026 zullen houders van een vrije doorgangskaart (lees: vergunning) in een schoolstraat die kaart overigens aan de binnenkant van de voorruit van het voertuig moeten aanbrengen of die kaart moeten dragen als het voertuig geen voorruit heeft (artikel 31, § 1, van het koninklijk besluit van 3 juni 2024 betreffende de Code van de openbare weg).

Voorzitter	Griffier
Koen Lemmens	Dorien Geeroms